

stillingsområdet, og det gælder også indsamling af statistisk materiale. På sundhedsområdet rummer teksten også en række fremskridt.

Det skuffende var, at det ikke lykkedes at få indarbejdet henvisninger til kvinders seksuelle rettigheder. Det var heller ikke muligt at få indføjet en henvisning til formuleringer om abort og prævention som vedtaget på den særlige samling om befolkning og udvikling, det, vi også kalder Cairo + 5, som fandt sted i 1999.

Siden Beijing har der været en række debatter i Folketinget om opfølgning og gennemførelse, og bl.a. har regeringen redegjort for, hvilke initiativer man havde for gennemførelsen af Beijing-handlingsprogrammet i april 1996 og i april 1998.

Resultaterne af Beijing + 5 ændrer ikke ved udgangspunktet. Det er fortsat Beijinghandlingsprogrammet, som danner rammen for vores ligestillingsarbejde, og der vil derfor være tale om at videreføre allerede igangsatte initiativer. Samtidig er det også et godt tidspunkt at vurdere, om vi kan gøre mere, og det kan vi selvfølgelig.

Jeg vil først komme ind på de internationale aspekter, og derefter vil ministeren for ligestilling redegøre for det nationale arbejde.

Konferencen i Beijing gav anledning til meget større fokus på kvindespørgsmål, og allerede i 1996 blev det i et fattigdomspapir udarbejdet i Udenrigsministeriet slået fast, at fattigdomsorienteret bistand som udgangspunkt må være kønsspecifik med henblik på at fremme kvinders strategiske interesser gennem støtte til lovændringer, som sikrer kvinders økonomiske, juridiske og politiske rettigheder.

På det internationale område fortsættes denne høje prioritering. På udviklingsområdet skal vi som en del af opfølgningen af den nye strategi, som hedder »Partnerskab 2000«, opdatere handlingsplanen for arbejdet med kønsaspektet i bistandssamarbejdet, sådan at vi kan sikre, at resultaterne fra Beijing + 5 afspejles i det fremtidige arbejde.

I det bilaterale programsamarbejde vil vi fortsætte bestræbelserne på at tilgodese kønspektivet i alle vore aktiviteter. Det sker konkret i forbindelse med udarbejdelse af projekter, hvor den enkelte udviklingsaktivitets betydning for kvinder og mænd indgår i planlægningen, og samtidig vil vi fortsætte med at støtte projekter, som mere konkret sigter på at styrke kvinders stilling.

Den type projekter strækker sig lige fra bistand til den nationale kvindebevægelse i Bangladesh over uddannelse af piger i Malawi til reform af familielovgivning i f.eks. Mozambique. Og i vores dialog med de danske programsamarbejdslande, f.eks. i forbindelse med vores årsforhandlinger, tager vi mere overordnede aspekter om kvinders stilling op.

Udgangspunktet er ofte, om det pågældende land lever op til sine internationale forpligtelser, sådan som det fremgår f.eks. af FN's kvindekonvention.

Også på det multilaterale område vil vi fortsætte arbejdet med at virkeliggøre de forpligtelser, som følger af handlingsprogrammet fra Beijing og af slutdokumentet fra det, vi kalder Beijing + 5.

I FN-systemet arbejder vi på to fronter ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Lige et øjeblik. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at brug af mobiltelefoner ikke er tilladt i Folketingssalen.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

I FN-systemet arbejder vi på to fronter. Vi forsøger at påvirke det normdannende arbejde først og fremmest i FN's kvindekommission, hvor Danmark er medlem frem til 2004. Danmark har været og vil fortsat være aktiv i bestræbelser på at styrke og effektivisere kommissionen, så den bedre lever op til sit mandat, bl.a. ved at overvåge udmøntningen af Beijinghandlingsprogrammet, og under de årlige samlinger i FN's Menneskerettighedskommission vedtages en række resolutioner, som fremhæver kønsaspektet. Danmark er medforslagsstiller på disse resolutioner, som bl.a. tager udgangspunkt i erklæringerne fra Beijing + 5.

Derudover støtter Danmark aktivt FN's højkommisær for menneskerettigheder for at fremme kvinders rettigheder og i indsatsen for at integrere disse rettigheder overalt i FN-systemet.

Endelig vil jeg nævne, at Danmark sidste efterår under FN's generalforsamling fremlagde en resolution til støtte for FN's kvindekonvention. Resolutionen indeholder en opfordring til universel ratifikation af konventionen, som vi fra dansk side ser som et af de væsentligste instrumenter til at sikre kvinders rettigheder.

Desuden søger vi i forbindelse med de forskellige store opfølgingskonferencer eller sær-